

ΟΡΦΕΥΣ.

(Ἀρχαῖος μῦθος,

I

α — Εὐρυδίκη, ἀνατέλλει
ἕαρος φαιδρὰ ἡμέρα,
καὶ τῆς ἀηδόνος μέλη
πλημμυροῦσι τὸν αἴρα.

Παίζουναι αἱ Ὀρειάδες
ἐπὶ λόφων βαθυσκίων,
καὶ ξανθαὶ Ἀμαδρυάδες
ἐπὶ τῶν θαλλόντων ἱών.

Ἢ ἡχὼ αὐτὴ δὲν ψάλλει
πλέον ἄσμα τεθλιμμένον·
τόνοι ἀντηχοῦσιν ἄλλοι,
ἄσματα τερπνὰ ποιμένων.

Πανταχοῦ ἡ εὐτυχία
ἀνθοστόλιστος προβαίνει·
δυστυχὴς καρδία μία
μένει ἔρημος καὶ ξένη!

Τί τὸ κῶμα ψιθυρίζει
πέραν εἰς τὴν παραλίαν;
διὰ τί νὰ κατοπτρίζῃ
τόσσην τ' οὐρανοῦ αἰθρίαν;

Ἄνθη, τί σᾶς διηγείται
ὁ ἀήρ εὐώδης πνέων;
χρυσασαλλίδες, τί ζητεῖτε
ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθέων;

ὦ κοιλάδες, ἀντηχεῖτε
μύχιον ἀγάπης στόνον·
Ἀλλὰ διατί λαλεῖτε
περὶ ἔρωτος πρὸς μόνον;

II

α Βύρυδίκη, παλμοὶ τόσοι
οὕτως ἔπαυσαν ταχέως;
Ἄφου ἤδη σιωπῶσι
ἐπαλλον λοιπὸν ματαίως;

Ἀποθνήσκει ἡ καρδία;
ὦ ναί! θνήσκει, ὡς ἐκπνέει
ἡ τῆς λύρας ἀρμονία,
ἥτις χαίρεται ἢ κλαίει.

Μετὰ φίλων Ναϊάδων,
παρ' ὧν τόσον ἡγαπᾶτο,
ἐπὶ χλοερῶν κοιλάδων
ἀμερίμνως ἐπλανᾶτο.

Σ' εἶδε πλὴν ὁ Ἀρισταῖος·
τείνει βέβηλον τὴν χεῖρα·
φεύγεις . . . ἔφυγες ματαίως·
ἦτο ἀπηνῆς ἡ μοῖρα.

Ὑπὸ τ' ἄνθη κεκοιμημένος
ὄρις ἔρπων ἐνεδρεύει·
καὶ ἰδοὺ ἡγριωμένος
φεύγουσαν σὲ φαρμακεύει.

Καὶ ἀπέθανες· βαθεῖα
νύξ σ' ἐκάλυψε θανάτου·
οὐδ' ἀστέρος ἀκτὶς μία
στίλβει εἰς τὰ δώματά του.

Σκότος· ἀνοιξὶν ὁ χρόνος
διὰ σὲ δὲν ἔχει πλέον·
καὶ τὴν ἑωσφόρον μόνος
βλέπω ἄνω τῶν ὀρέων.

Καὶ ὁ λίθος μ' ἐλυπήθη,
ὅστις ἐπ' ἐκείνης κεῖται·
συγκινεῖται καὶ οἱ λίθοι,
ἡ νεκρὰ δὲν συγκινεῖται.

III

Ταῦτα ὁ Ὀρφεὺς ἐθρήνει
φέρων λύραν εἰς τὴν χεῖρα·
καὶ τὰ πάντα συνεκίνει
ἡ περιπαθὴς τοῦ λύρα.

Ὀρη, βράχους διαβαίνει,
τὰς θαλάσσας διασχίζει·
ὡς σκιά πλὴν ἐπομένη
ἡ ὀδύνη τὸν μαστίζει.

Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ Ταινάρου
ἐπὶ βράχων ἀποτόμων

ἦν ἡ θύρα τοῦ Ταρτάρου·
πλησιάζουσι μὲ τρόμον.

Τοῦ κερβέρου ἡ ἀγρία
ύλακὴ τὴν ἀναγγέλλει,
καὶ κοράκων ἀπαισία
περιίπταται ἀγέλη.

Ὁ Ὀρφεὺς ἐκεῖ πλανᾶται
ποθητῆς σκιάς πλησίον,
καὶ τοὺς φθόγγους ἀκροᾶται
τῶν θεῶν τῶν ὑπογείων.

Καὶ τὴν λύραν του στολίζει
ὄχι κλάδος δάφνης πλέον·
ἡ κυπάρισσος μαυρίζει,
σύμβολον τοῦ τάφου κλαῖον.

Ἰσταται παρὰ τὸ χαῖνον
στόμιον τοῦ Ἄδου· σκότος·
πνεῦμα φόβου διαβαίνει
τὸν ταραττεῖ ἀλλοκότως.

Φεῦ! ἐκεῖ λοιπὸν πλανᾶται
ὡς σκιά ἡ Κύρυνος;
ἔρημος δὲν ἀγαπᾶται
εἰς τὸν Πλούτωνα ἀνήκει.

Κύπτει τρέμων καὶ διστάζων·
ἤκουσε κραυγὴν ὀδύνης·
Τίς ὁ «ἔλεος» κραυγάζων;
μὴ εἶν, ἡ φωνὴ ἐκείνης;

« — Ἐρχομαι, ψυχὴ φιλάττη·
εἰς τὸν Ἄδην καταβαίνω·
εἰς τὰ σκοτεινὰ του κράτη
καὶ πλησίον σου θὰ μένω. »

IV

Ἀχανὲς καὶ ἔρημία
περιβάλλουν τὸν Ὀρφέα,
καὶ ἀκούεται τραχεῖα
τοῦ Κερβέρου ἡ κραυγὴ
ἀντηχοῦσα φρικαλέα
ἐν τῇ φοβερᾷ σιγῇ.

Βαίνει μόλις ἀναπνέων
καὶ μὲ τρίχας ὠρθωμένας·

οὐδαμοῦ φῶς βλέπει πλέον
προχωρεῖ ψηλαφητῇ
καὶ ὁ ποὺς αὐτοῦ πατεῖ
εἰς σκιάς διερχομένας.

Ἀλλ' ὁ ἔρως ἐνθαρρύνει
τὴν ψυχὴν του δειλιῶσαν·
ἡ ἀνάμνησις ἐκείνη
ὡς λαμπὰς τὸν ὁδηγεῖ·
εἰς ψυχὴν οὕτως ἐρώσαν
εἶναι αἶσχος ἡ φυγή.

Πέραν ἡ Ἀχερουσία
πρὸ αὐτοῦ ἀπλοῦται λεία
καὶ ὁ Χάρων τὰ πορθμεῖα
ὑποβλέπων ἀπαιτεῖ·
πλὴν τοῦ Χάρωνος κρατεῖ
ἡ τῆς λύρας ἀρμονία.

Καὶ ἡ κόπη μονοτόνως
ὕδατα νεκρὰ μερίζει·
θάνατος πλανᾶται μόνος
χάους ἀνωθεν ὑγροῦ·
καὶ τὸ κύμα ψιθυρίζει
διὰ τόνου θλιβεροῦ.

Τὸν ἀσφοδελὸν λειμῶνα
ἤδη ὁ Ὀρφεὺς βαδίζει·
ἀν λευκὸν ὡς τὴν χιόνα
ἄνθος φύεται ἐκεῖ,
ἀλλ' οὐδεὶς ζῶν κατοικεῖ·
στήθη τῶν νεκρῶν στολίζει.

Τοῦ Ὀρίωνος θηρεύει
ἡ σκιά ἐκεῖ πλησίον·
βέλη φέρει· ἐνεδρεύει
ὑπὸ δένδρα γηραιά,
καὶ ἐπίσης τὸ θηρίον
εἶναι, ὡς αὐτὸς, σκιά.

Καὶ ἀμύθητος γαλήνη,
ὡς ἡ ἀπειλὴ ἀγρία,
τὴν ψυχὴν αὐτοῦ βαρύνει·
δένδρα ζῶα καὶ πτηνὰ
ὅλα εἶδωλα κενὰ
ὅλα ἀμαυρὰ καὶ κρυά.

Ἀταράχως διαρρέει
τὸ τῆς λήθης ὕδωρ· στόνον.

δέν εκπέμπει καὶ δέν κλαίει·
διαρρέει σκυθρωπὸν
καὶ δι' ἐλιγμῶν ἀφῶνων,
ὥς ἡ λήθη σιωπῶν.

ὦ! τὸ ὕδωρ τοῦτο πόσοι
ἐπεζήτησαν ματαίως,
Πρὶν ἐδῶ νὰ καταβῶσι!
πόσους μία του σταγῶν
πόνους φοβερῶν πληγῶν
θὰ ἐκοίμιζε ταχέως!

Λήθην ὁ Ὀρφεὺς δέν θέλει·
Ἀγαπᾷ καὶ ἐνθυμεῖται,
καὶ ἐκείνη ἀνατέλλει
ἐν τῷ βίῳ του παιδρά,
καὶ ἀνάμνησις καλεῖται
καὶ ὑπάρχει καὶ νεκρά.

Καθιστᾷ μᾶλλον γλυκεῖαν
τοῦ παρόντος ἡ ὀδύνη
παρελθοῦσαν εὐτυχίαν·
ὅταν ἡ ψυχὴ πονεῖ
μόνη τὴν ζῶγονεῖ
ἡ ἀνάμνησις ἐκείνη.

Ἴρις ἐν τῇ τρικυμῇ
ἐνῶ λαῖλαψ διεχύθη
θλάται ἐν αὐτῇ εὐδία
τοῦ ἡλίου ἡ ἀκτίς.
εἶναι θάνατος ἡ λήθη,
Πῶς τὴν λήθην ἐπαιτεῖς;

V

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὰ σκότη
ὅπου αἱ σκιαὶ πλανῶνται,
ὅπου ἡ χαρὰ ὑπνώττει,
— ἀγρυπνεῖ ἡ συμφορὰ —
ὅπου δίκην αὐστηρὰ
κ' ἐριννύες συναντῶνται,

Ἰστανται ἐκπεπληγμένοι
Οἱ ἐν Ἀθῇ τὸν Ὀρφέα
βλέποντες νὰ διαβαῖν·
ἀλλ' ἐκεῖνος προχωρεῖ·
ἡ ψυχὴ του ἡ γενναία
εἰς τὸν ἔρωτα θαρρεῖ.

Ἐδῶ τοῦ Ταντάλου βλέπει
τὰς φρικώδεις τιμωρίας·
καὶ πικρὰ ἀκούει ἔπη
καὶ ἀκούει φοβερὰν
τοῦ Συσίφου τὴν ἀράν,
καὶ ἀκούει βλασφημίας.

Ἐκεῖ πέραν ὁ Ἰξίων
εἰς τροχὸν προσδεδεμένος
διὰ συστροφῶν μυρίων
βασανίζεται, θρηνεῖ·
καὶ ἡχεῖ τεταραγμένως
ἡ στοὰ ἡ σκοτεινὴ.

Καὶ ἰδοὺ ἡ Περσεφόνη
ἐπὶ θρόνου ἐξ ὀστέων.
ἄπειρος πληθὺς τὴν ζώνει
ὑπηκόων σκιωδῶν
ἐπαιτούντων τὴν σποδὸν
βίου παρελθόντος πλέον.

Τὸν Ὀρφέα ἀτενίζει
καὶ ἐγείρεται ὀργίλη.
Πῶς τὸν Ἀθῆν μυκτηρίζει
καὶ ζῶν ἦλθεν εἰς αὐτόν;
καὶ ἀμείλιχος ἡπείλει
τὸν ἀλάστορα θνητόν.

Τῆς Μεδούσης τὴν ἀγρίαν
κεφαλὴν ἐπικαλεῖται·
ἀλλὰ μὲ φωνὴν γλυκεῖαν
ὁ Ὀρφεὺς παρακαλεῖ,
καὶ σιγᾷ ἡ ἀπειλὴ
καὶ ὁ Ἀθῆς συγκινεῖται.

Ἀρμονία, ἄρμονία,
γλῶσσα πλήρης μυστηρίου,
ποῖα πάσχουσα καρδίᾳ
σ' ἤρπασεν ἐξ οὐρανῶν
ὥς τὴν φράσιν μαρτυρίου
κ' αἰσθημάτων ἀχανῶν;

Τίς ἐκ τῆς ἀπελπισίας
μὴ εὐρίσκων λέξιν μίαν
τὴν ὀδύνην τῆς καρδίας
νὰ ἐκφράσῃ τὴν δεινὴν,
μὲ ἀρμονικὴν φωνὴν
ἐφαλλε τὴν δυστυχίαν;

Καὶ ὁ κύκνος ἀνταλλάσσει
 ἄνθη, ἀνοιξιν καὶ βίον
 μὲ ἐν ἄσμα, ἐν ἐκστάσει
 γεννηθέν τῆς συμφορᾶς,
 κόσμον ὅλον περικλείον,
 ἄσμα πόνου καὶ χαρᾶς.

VI

α — Δότε με τὴν Εὐρυδίκην·
 Περσεφόνη, Περσεφόνη,
 μὴ προφέρης καταδίκην·
 τὴν ἠγάπησα πολὺ
 κ' ἡ ψυχὴ μου τὴν καλεῖ·
 ἐκουράσθη πλέον μόνη.

α' Ω! ἠγάπησες· εἰς μάτην
 αὐστηρῶς μὲ ὑποβλέπεις·
 εἰς ἀγάπην βαθυτάτην
 ἡ ψυχὴ σου συμπονεῖ·
 μὴ τὸ πρόσωπόν σου τρέπεις·
 ὁ ἔρῳν ὥς σὺ θρηνεῖ.

α' Ἀνασσα, γνωρίζεις ποία
 τὴν καρδίαν περιβάλλει
 θυελλώδης ἔρημία,
 ὅταν φύγῃ ἡ χαρὰ,
 ὅταν ὄνειρα φαιδρὰ
 πέσουν κατὰ γῆς αἰθάλη;

α' Κάτοπτρον τῆς εὐτυχίας
 ἦτο δι' ἐμὲ ἐκείνη,
 παλμὸς ἦτο τῆς καρδίας,
 ἥτις ἔζη δι' αὐτῆς·
 ἀλλ' ἡ ἰλαρὰ μας κλίνη
 νεκροῦ ἔγινε κοιτίς.

α' Τόσαι νέαι καὶ ἐκείνη
 ἔπρεπε νὰ τελευτήσῃ;
 ἤρμοζε παστὰς λιθίνη
 εἰς τοσαύτην καλλονήν;
 εἰς αὐγὴν ἔφρινεν
 διατί νὰ ἀπανθήσῃ;

α' Τώρα τοῦρανοῦ τὸ δόμα
 φαίνεται χωρὶς ἀστέρας·
 ἦναι τ' ἄνθη χωρὶς χρῶμα,
 χωρὶς ἄρωμα, ὠχρὰ

καὶ προβαίνει φοβερὰ
 ἡ γαλήνη τῆς ἐσπέρας.

Καὶ ἡ ἀηδὼν ματαίως
 κελαδεῖ ἐρώτων ἔπη·
 μάτην προχωρεῖ ἡ ἔως
 διαυγῆς καὶ ἰλαρὰ,
 δὲν αἰσθάνεται, δὲν βλέπει,
 δὲν ἀκούει ἡ νεκρά.

Καὶ ἡ ἔρημος οἰκία
 διεγείρουσα τὴν φρίκην...
 καὶ ἡ πάλλουσα καρδία
 ἐν τῷ μέσῳ τῆς σιγῆς·
 ἡ ἡχὼ τῆς οἰμωγῆς...
 δότε με τὴν Εὐρυδίκην.

Ἐπαυσε· σιγὴ βαθύτα
 ἠκολούθησε τὸ ἄσμα·
 ἡ γλυκεῖα ἁρμονία
 τὰ ἐρέβη συγκινεῖ,
 καὶ τῆς συμφορᾶς τὸ φάσμα
 τὰς βασάνους λησμονεῖ.

Τότε, λέγουσι, βραχεῖα
 εἰς τοὺς ταλαιπωρουμένους
 ἀπεδόθη εὐτυχία·
 καὶ προσῆλθον εὐμενεῖς
 καὶ αὐταὶ αἱ ἔριννυς
 μ' ὀφθαλμοὺς δεδακρυσμένους.

Προσηνὴς ἡ Περσεφόνη
 μειδιᾷ πρὸς τὸν Ὀρφέα·
 τὴν ὀδύνην συνεπόνει
 τῆς καρδίας καὶ αὐτὴ
 καὶ ἀνάμνησις ἀρχαία
 τοῦ καθήκοντος κρατεῖ.

α — Λάβε, λέγει, λάβε πάλιν
 τὴν πιστὴν φίλην ἐκείνην
 εἰς τὴν ἔρημον ἀγκάλην·
 ἵσταται ἐκεῖ μακρὰν
 ἀπαθὴς πρὸς τὴν χαρὰν,
 ἀπαθὴς πρὸς τὴν ὀδύνην.

α' Ἀλλ', Ὀρφεῦ, σκιὰ ὥς εἶναι
 διεγείρει φρίκην τώρα,
 πᾶς αἱ χάριτες ἐκεῖναι
 ἔπεσαν τῆς γῆς βορὰ·

φεῦ! τοῦ Πλούτωνος ἡ χώρα
εἶναι χώρα φοβερά.

αὖ ὅταν εἰς τὴν γῆν πατήσῃ
τότε θὰ τὴν ἀνακτῆσῃ
ἡ μορφή της θ' ἀναζήσῃ
ὥς καὶ πάλαι εὐειδῆς·
ἐν τῷ Ἄδῃ μὴ τολμήσῃς,
πρὸς Στυγὸς, νὰ τὴν ἰδῇς.

αὖ Ὑπαγε, Ὀρφεῦ, προχώρει·
σὲ ἀκολουθεῖ ἐκείνη·
εἶναι μόνον εἰς τὰ ὄρη
τοῦ Ταινάρου ὁρατὴ·
ἄλλως ἀνεπιστρεπτεῖ
ἐν τῷ Ἄδῃ θ' ἀπομείνη.

VII

Πόσον φαίνεται γλυκεῖα
εἰς τὸ ἱλαρὸν τοῦ βλέμματος
ἡ φρικώδης ἐρημία,
ἣν ἐπέρα πρὶν ὠχρὸς
καὶ μὲ παγωμένον αἶμα·
πόσον εἶναι ζωηρὸς!

Ἔδρεψε μεγάλην νίκην·
ἤρπασε τὴν εὐτυχίαν,
ἤρπασε τὴν Εὐρυδίκην,
τὴν ζωὴν του, τὴν χαράν.
Ποῦ τὸ πένθος; ἱλαρὰν
ἔχει τώρα τὴν καρδίαν.

Δὲν τὴν βλέπει, τὴν μαντεύει·
ἀλλ' ἀρκεῖ εἶναι πλησίον·
ὅταν ἡ ψυχὴ λατρεύῃ,
εὐχερῶς εὐδαιμονεῖ,
ὕπὸ στοχασμῶν μυρίων
τῷ ἐπνίγῃ ἡ φωνή.

Τὶ νὰ εἴπῃ! Τὶ νὰ εἴπῃ!
ἐπλημμύρει ἡ καρδιά·
ἐὰν ὁμιλῇ ἡ λύπη,
σιωπᾷ ἡ εὐτυχία.

Ἄν ἡ καταιγὶς μυκᾶται,
ἂν ὁ ἀνεμὸς γογγύζῃ,

ἡ γαλήνη ἀκροᾶται
καὶ εἰς ἔκστασιν βυθίζει.

α — Σιωπᾷς, πιστὴ μου φίλη;
ὁμιλεῖ πλὴν ἡ καρδιά
δι' αὐτὸ σιγοῦν τὰ χεῖλη
καὶ προσέχει ἡ ψυχὴ
εἶναι μᾶλλον αἰμυλία
ἄφαντος ἢ προσευχή.

αὖ Ἀλλ' εἰπέ μοι λέξιν μίαν
τὴν ἀπέραντον ἐκείνην,
ἣν μὲ τόσῃν ἀρμονίᾳ
ἔλεγες — μὲ ἀγαπᾷς; —
ὦ μὴ πλέον σιωπᾷς
καὶ φοβοῦμαι τὴν γαλήνην.

αὖ Τάχυνον λοιπὸν τὸ βῆμα·
θέλω νὰ σ' ἰδῶ, φιλτάτῃ·
τόσον χρόνον εἰς τὸ μνήμα...
σ' ἐπεθύμησα· ἐδῶ
ὄρκος φοβερὸς φυλάττει·
μ' ὥρκισαν νὰ μὴ σ' ἰδῶ.

αὖ Ἐνθυμεῖσαι τὴν οἰκίαν
καὶ τὴν λεύκην ἐνθυμεῖσαι,
ἣτις ἔρριπτε παχείαν
τὴν σκιάν της ἐφ' ἡμῶν;
καὶ τὸν πρῶτον ἀσπασμὸν
εἰς τὸ δάσος;

— ποῖος εἶσαι;

α — ὦ φωνὴ ἀγαπωμένη
πόσῃν ἔχεις ἀρμονίαν
μαλονότι τεθλιμμένη·
πῶς, ὦ πῶς ζωογονεῖ
τὴν ταλαίπωρον καρδίαν
ἡ δειλὴ αὐτὴ φωνή.

αὖ ὁ δὲ ἰδῇς πόσον ὠραία
ἡ ῥοδωνιά σου θάλλει·
ἄνθη φέρουσα ἀκμαῖα
σ' ἀναμένει χλοερά·
σπεῦσε· ὁ καιρὸς περᾷ·
τάχυνον τὰ βήματά σου.

— Ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῖος εἶσαι;
— Παίζεις, φίλη; ποῖος εἶμαι;

πλὴν μὴ φέρῃ, δὲν φοβεῖσαι
θάνατον ἢ παιδιά;
ἐὰν ἐν τῷ σκότει κείμαι
ἂν μὲ κρύπτῃ ἢ σκιά,

« Τὴν φωνὴν δὲν ἐνθυμεῖσαι;
ἐν τῇ γῇ δὲν ἠγαπήθης;
Εὐρυδίκη μου δὲν εἶσαι
καὶ Ὀρφεύς σου δὲν καλοῦμαι;
— Τίποτε δὲν ἐνθυμοῦμαι. . .
ὕδωρ ἔπια τῆς λήθης.

« — Ἐπὶ τὴν λήθην; φρίκη!
ἀπ' ἐμοῦ σὲ κρύπτουν σκόπη
τοῦ θανάτου, Εὐρυδίκη,
καὶ ἀνέζησες νεκρά,
καὶ ὁ βίος σου ὑπνώττει
εἰς τῆς λήθης τὰ νερά;

« Πῶς; τὸ πᾶν ἐλησμονήθη;
τόση, τόση εὐτυχία
μετὰ σοῦ ἀπεκοιμήθη;
οὐδ' ὥς ὄναρ διαρκεῖ;
πῶς; ἐβύθισες ἐκεῖ
καὶ ἐμὲ ἐν τῇ σκοτίᾳ;

« ὦ! ἀδύνατον! κατέβην
πτῶμα ν' ἀνασύρω πάλιν
ὥς τοῦ παρελθόντος χλεῦν'
καὶ ἐν ἁγάλμα ψυχρὸν
θὰ κρατῶ εἰς τὴν ἀγκάλην
τῶν παρελθουσῶν χαρῶν: »

« — Ὑδωρ ἔπια τῆς λήθης.
« — Οἴμοι! ἀλλὰ τὸν Ὀρφέα
καὶ ἐκεῖνον ἀπηρνήθης;
καὶ παρῆλθον ὥς σκιά,
ὥς ὀνείρου παιδιά
τόση ὑπαρξίς ὡραία;

« Εἶναι δυνατὸν ἐκείνη
τῆς ψυχῆς ἢ ἁρμονία
νὰ σβεσθῇ ἐν τῇ γαλήνῃ
τόσης νεκρικῆς σιγῆς;
λησμονεῖς καὶ ἡ ἰδία,
Εὐρυδίκη δὲν ἀλγεῖς;

« Καὶ ἂν ἀρνηθῶ τὸν βίον
δὲν θὰ μὲ ἀναγνωρίσης;

δὲν θὰ βαίνωμεν πλησίον
ἓνα ἔχοντες παλμόν,
ἔχοντες παρὸν ἡμῶν
παρελθόν καὶ ἀναμνήσεις;

« — Ὑδωρ ἔπια τῆς λήθης.
« — ὦ! κατάρρα, ἀλλ' ἰδέ με
δι' ἐμοῦ δὲν ἀπελύθης;
εἰς τὸν βίον σ' ὀδηγῶ
ἤδη ἀναγνώρισέ με.
ὁ Ὀρφεύς σου εἰμ' ἐγώ. »

Στρέφεται δὲν ἐνθυμεῖται
οὐδὲ ὄρκον, οὐδὲ Στύγα.
βλέπει, δὲν ἀκολουθεῖται
καὶ ἀκούει στεναγμόν,
ἔπειτα ὀλολυγμόν,
ἔπειτα, τὸ πᾶν ἐσίγα.

« — Εὐρυδίκη! » μάτην κράζει
φεῦ! διὰ παντὸς ἐχάθη
ἢ ἡχῶ ἀνακαγχάζει
καὶ ὁ κύων ὑλακτεῖ
πέραν, εἰς τὰ μαῦρα βάθη
ὥς ἀπάντησις φρικτή.

Μόνος πάλιν ἀναβαίνει
εἰς τὸ Ταίναρον, καὶ μόνος
εἰς τὸν κόσμον πλέον μένει.
ἦτο ἔρημος ἡ γῇ
καὶ ἐπέρα ἐν σιγῇ
χωρὶς ἀνοιξιν ὁ χρόνος.

Καὶ ἀθύμως ἐπλανᾶτο
μὲ τὴν λύραν αὐτοῦ κλέων.
καὶ τὸν θάνατον ἠρᾶτο
καὶ τὸ σκότος τῆς νυκτός.
καὶ ἐπόθει τώρα πλέον
ὕδωρ λήθης καὶ αὐτός.

VII

Λέγουν ὅτι ὅταν πνέῃ
ὁ βορρᾶς μετὰ μανίας
καὶ ἡ θύελλα παλαίῃ
ἐπὶ τῶν ὠκεανῶν,
ἡχεῖ ἄσμα ἀλγεινὸν
ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκοτίας.

Ὁ ὀλολυγμὸς τοῦ λάρου.
μετὰ τῆς βροντῆς ἐνοῦται·
ἀλλ' ὁ βράχος τοῦ Ταινάρου
ἐναρμόνιος λαλεῖ,
ἐνῶ πέριξ ἀπειλὴ
καὶ ἐρήμωσις ἀπλοῦται.

Εἶναι στόνος τοῦ βορέως
διεγείροντος τὴν φρίκην,
ἢ τὸ ἄσμα τοῦ Ὀρφέως
κλαίοντος τὴν Εὐρυδίκην;

ΤΟ ΒΡΕΦΟΣ.

Ἀθῶν βρέφος ἐκοιμᾶτο
εἰς τὴν μικρὰν αὐτοῦ κοιτίδα·
καὶ εἰς τὰ χεῖλη ἐπλανᾶτο
μειδιάμα πρὸς τὴν ἐλπίδα.

Ἀόρατος ἐκεῖ κατέβη
ὁ φύλαξ ἄγγελος τοῦ βρέφους·
κ' ἐνῶ θερμῶς τὸ ἐποπτεύει
σκιά διῆλθε μαύρου νέφους.

Τὸ μέλλον ἦτο τῆς γαλήνης
τοῦ μειδιάματος τὸ μέλλον·
πλησίον τῆς μικρᾶς του κλίνης
ἠκούσθη ἄσμα τῶν ἀγγέλων.

«Ψυχὴ τοῦ οὐρανοῦ ἁγία,
ἐνταῦθα τί ζητοῦσα μένεις,
ὅπου βοᾷ ἡ τρικυμία
ἀκατασχέτου εἰμαρμένης;»

«Ἄφες τὴν γῆν, ἐλθέ καὶ πάλιν
εἰς τῶν ἀγγέλων τὴν χορείαν,
εἰς τοῦ ὑψίστου τὴν ἀγκάλην,
εἰς τὴν ἀένναον αἰθρίαν.»

«Ἐδῶ βαρὺς ἔρπει ὁ φθόνος,
τὰ μίσση, ἡ ἀπανθρωπία·
ἐδῶ περιπλανᾶται πόνος,
ἀπολιθοῦται ἡ καρδιά.»

«Θὰ κλαύσῃ τὸ γλαυκὸν σου ὄμμα
πύρινα δάκρυα πικρίας,
καὶ τὸ γέλοεν τοῦτο στόμα
φεῦ! θὰ προφέρῃ βλασφημίας.»

«Καὶ τὴν ἀθῶαν σου καρδίαν
ἡ ἀνθρωπότης θὰ μολύνῃ,
θὰ βαπτισθῇ εἰς τὴν κακίαν
ἢ θὰ τὴν θραύσῃ ἡ ὀδύνη.»

«Ἐλθέ, ἡ ὥρα διαβαίνει
καὶ ἕκαστος παλμὸς καρδίας
σὲ ἐξαντλεῖ καὶ σὲ μαραίνει·
ἄφες τὴν γῆν εἰς τὰς κακίας.»

«Ἐλθέ εἰς τὰς γλαυκὰς ἐκτάσεις
νὰ λάβῃς πτέρυγας καὶ πάλιν,
τὸ τέλειον ν' ἀποθαυμάσῃς
εἰς τοῦ ὑψίστου τὴν ἀγκάλην.»

Εἶπε· κ' ἐνῶ τὸ ἄσμα φθίνει
σθεννύμενον εἰς ἡρεμίαν,
ψυχὴ παιδρὰ τὴν γῆν ἀφίνει
καὶ φεύγει μὲ τὴν ἁρμονίαν.

Κανεῖς, κανεῖς ἄς μὴ θρηνήσῃ,
τὸ βρέφος ὅταν ἀποθάνῃ·
ἀπῆλθε πρὶν νὰ τὸ μαστίσῃ
ἡ θύελλα καὶ τὸ μαράνη.

ΤΟ ΕΚΘΕΤΟΝ.

Ψυχρὸς ἐσύριζε βορρᾶς, βαθὺ τὸ σκότος ἦτο,
καὶ ὑπνωττεν ἡ συμφορὰ μετὰ τῆς εὐτυχίας·
ὁ ἀγρυπνῶν τὴν σιωπὴν ἐκείνην ἐφοβεῖτο
καὶ ἔβλεπε τὸν θάνατον ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας.